

Ca Vekerle din crisa ministerială, numai că-
nele a mai ieșit din iarnă

Cartea facerilor.

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiecărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscrisurile, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Românii's făcătorii tuturor relelor în Ungaria.

Ministeriul lui Vekerle cu căsătoria civilă cu tot, Românii l'au trântit!

Trenul de persoane al călii ferate între Budapesta și Predeal, Românii l'au răstornat lângă Apahida preste o mare rîpă, ca se nimicească pe kulturegyletiștii conchie-mați la o adunare generală în Turda!

Românii au strigat Maiestății Sale Împăratului și Regelui Francisc Iosif la ultima sa sosire în Budapesta: Abzug!

Dacă pe un ungar șovenist, de necaz, că curtea cu jurați din Cluj n'a spîndurat pe Dr. Raț și soți, îl lovește guta, Românii pîrtă vina!

Românii pîrtă vina, că fișpanului Făgărașului Guidovonnemengedem 'i s'au încurcat rôtele în cap și, ca prin un deus ex machina, a devenit apărătorul dacoromanismului!

Un ungar dat prin șiritlicuri ovreești din moșia părințiască în marșul lui Rakoczy cântat pe tobă pe strade, dacă mîre de fîme, băncile române pîrtă vina!

Și dacă mîne un comitet rătăcit carambolează cu globul Ungariei, și'l sparge în hârbe, fără îndoială Românii pîrtă vina etc.!

Singur la una Români nu pot purta nici o vină, și adecă, că nu's așa de proști ca Ungurii, și nu cred orbiș tôte nebuniile, pe care Ovreei le publică prin gazete!

Noutăți cârpite.

În urma înfrățirii Ungurilor cu Croații, un cas caracteristic s'a întâmplat în Budapesta. Doi inși, un ungar și un croat stau gata se se bage de focul dragostei improvisate unul pe altul de pěr în sîn, dar' când se efeptuiască nobilul act de simpatie frățiască n'au fost în stare, pentru-că amêndoi erau pleșugi.

* * *

Se đice, că Eugen Brote, în tot decursul procesului memorandumului, a sughițat neîntreput. Cu deosebire sub durata respunsurilor / În D. Cumsaj, Eugen Brote era gata se se înecă sughițind.

* * *

Mulți susțin, că, în procesul memorandumului, dacă președintele curții cu jurați, din eróre, ar fi pus cutărui incusat întrebarea: „Cine a făcut lumea?“ ușor s'ar fi putut întâmpla se primească respunsul „Brote a făcut lumea!“

* * *

Ministru președintele Vekerle a conchiemat dăunăđi pe toți prelații români, fără deosebire de colivă confesională, la o consultare asupra proiectului de lege despre căsătoria civilă, care de nou va ajunge în casa magnaților spre pertractare. În această conferință ministru președintele Vekerle a promis, precum se đice, prelaților nostri, că dacă la noua pertractare în casa magnaților votisează pentru primirea căsătoriei civile, pe toți îi însoră, și le dă și zestrea cuvenită amăsurat rangului lor.

Conferința a rămas fără rezultatul dorit. Prelații noștri toți au dechiarat, că's prea înaintați în etate, și nu mai sunt în stare a suporta strapațele lui Isaiatântuește.

* * *

Moții, prin o telegramă datată din Cluj, au felicitat pe martirul frunză'nbuizat Eugen Brote, pentru că sfóra, pe care a tras pe amicii sei de principii, a dus'o cu sine la București.

* * *

Gendarmeria din Transilvania s'a înmulțit în luna trecută cu 300 de inși. Asta însă nu pentru alte, ci pentru singurul motiv, nu cumva Românii se omóre pe membrii comitetului național osândiți în procesul memorandumului prin curtea cu jurați din Cluj înainte de închisóre.

* * *

La sosirea președintelui comitetului național Dr. Raț, dela Cluj în Sibiu, cu tóte că nu era anonsată, o grămadă de public românesc s'a adunat la gară.

Vr'o 20 gendarmi rețineau publicul, ca se nu între în gară, și se atace pe Dr. Raț.

Din trenul, cu care Dr. Raț a sosit, alți 10—15 gendarmi s'au dat jos din vagonetele trenului.

Și aceștia, așa se vede, au fost comandați pentru siguranța personală alui Dr. Raț.

Dr. Raț, în prezența unui numeros public, s'a suit în trăsură, în jurul căreia 30—40 stau pază, și aștepta se'i aducă giamantanul.

În intervalul acesta, un delectiv a făcut pe un gendarm atent, că un român caragios ține o mâța văpsită în tricolorul național românesc în brațe.

Gendarmul apropiindu-se de individul cu mâța în tricolorul național românesc în brațe, și amenințîndul, acesta a aruncat mâța jos. Mâța a prins fuga, gendarmii cu

toții după ea, și dute în direcțiunea cătră bereria dela Drei Eichen.

Prinsau gendarmii mâța ori ba, asta nu se știe. Dr. Raț însă, fără se i se întempe ceva, a ajuns sănătos la locuința sa.

* * *

Gurile rele afirmă cu tótă positivitaea, că atât Beleş și conprăpădiți în dietă, cât și magnatul moșilor Dr. Galluscantansetcucuridicens în casa magnaților, simplu din acel motiv au votat întroducerea căsătorii civile, pentru ca pe o cale mai scurtă, și mai puțin costisitoare, se scape de tirănia pantofului, sub care, decând popa le-a cântat Isaia tântuește gem.

* * *

Primprocurorul Vita Sándor, — așa se vede — derivând înțelepciunea Românilor dela polecra sa, a afirmat în procesul memorandumului înaintea curții cu jurați din re-duta Clujului, că Români sunt prosti. Eu, fără a împuta înstrucțiunei publice a Ungariei în cei din urmă 28 de ani, cătu'i negru sub unghie, și fără se me încerc a contradice părerii primprocurorului Vita, conced, că Români's prosti, da's mulți!

* * *

Fișpanul Guidovonnemengedem, slăbind din curele, în ultima congregațiune a boerilor încinși cu teiu din țeara Oltului a făcut propunerea, ca congregațiunea prin o reprezentățiune se întrevie la înaltul regim pentru alcătuirea unei legi electorale în Transilvania, care se garanteze și Românilor reprezentanța cuvenită în dieta țerii.

Prin această propunere primită cu unanimitate, fișpanul Guidovonnemengedem a nimicit reputățiunea istorică alui Dummerkerlvonfogarasch cu desevîrșire!

La mai mulți boeri din țeara Oltului, de bucurie le-a plesnit gușa!

Feciorul popii din Voila, ajungând la cunoștința propunerii neașteptate, a promis serbătorește, că îndată ce el va deveni fișpan în reședința lui Dummerkerlvonfogarasch, din motive de recunoștință pentru drepturile națiunii române, va denumi pe Guidovonnemengedem de primsuvicepandur al comitatului Făgărașului!

* * *

Croitorul din Gherla a fost primul prelat, care prin ultima sa circulară s'a blamat.

Ceialalți prelați români și-au rezervat glasul celui ce strigă în pustie, pănăcând Vekerle, care 'ia tras pe sfóră, din nou va veni la putere!

Calicul la locul cu norocul.

În ziua lovirei ministeriului lui Vekerle de gută, trecând din întâmplare prin strada Măcelarilor, am ridicat de jos o epistolă perdută de următorii cuprins:

București, 25 Maiu 1894.

Domnilor colegi, și martiri ai națiunii române!

Regret, că n'am putut lua parte la triumful călătorii vóstre cătră Cluj!

Cum v'ați întors dela Cluj? — bin nichts neugierig!

Telegrama vóstră de aderință din Kis-Kapuș — ce e drept — m'a recompensat în câtva pentru zelul, cu care, în interesul bine înțeles al nației,*) v'am tras pe sfóră!

Me dóre inima**) că nu 'mi-a dat mâna a lupta alăturea cu voi înaintea curții cu jurați din Cluj, pentru neamul meu!***)

*) Cetește „burtă“.

**) Sigur a beut prea multă bragă în București.

**) Din Reșinari?

Culegătorul.

Culegătorul.

Culegătorul.

Unde însă doi se adună în numele meu, eu în mijlocul lor sum!

Cu toate este nu era neapărat de lipsă, ca voi se credeți, că eu sum Christos, și se vă luați după Sfântul Petru înainte de cântarea cocoșului, ca iedul după capră!

Se mă considerați de țapul vechiutestamentariu al Ovreilor, și toate păcatele se le aruncați în spatele mele, încă nu v'a stat bine!

Cu toate este, eu, marinimos cum totdeauna am fost și sum, vă iert toate greșelele mele, pentru care curtea cu jurați din Cluj pe voi v'a osîndit dela 8 luni până la 5 ani la pușcărie!

Nu disperați fraților în luptă!

Eu totdeauna cu voi sum!

Unde voi gata sunteți a muri cu glorie pentru națiune, eu, cu asemenea glorie, gata sum a trăi pentru ea.

Eugen Brote,
martir-sictir.

Purgatoriu 2 Maiu 1894.

Frate Calicel

De șapte ani me aflu în Purgatoriu. Sunt și de aceea aici, care de 70 de ani se curăță mereu, și tot nu's curățiți. Un scandal însă, ca care ieri s'a întâmplat, cei mai vechi locuitori ai Purgatoriului n'au pomenit.

Ludovic Kossuth — așa se vede — s'a urcat din greșeală în trenul, care duce de pe pământ direct în Purgatoriu, și sosind ieri pe la 10 ore din noapte aici, un craval ne mai pomenit s'a născut. Maghiarii d'aici aflând de sosirea lui Ludovic Kossuth, pentru motivul, că în onórea marelui patriot expatriat nu s'a făcut iluminăție, au spart toate fereștile Purgatoriului.

În fine poliția din Purgatoriu, cercetând pasaportul lui Ludovic Kossuth a aflat, că el, ca evanghelico-luteran n'are ce căuta în Purgatoriu, și l'a dat afară.

Așa Ludovic Kossuth cu trenul fulger de mâne dimineața la 5 ore și 55 minute va pleca către Raiu.

Acest tren stă numai la stațiunea Iadului, ca se'și încarce cărbunii trebuincioși pentru lungul seu drum de 80 de zile către Raiu.

La stațiunea Iadului Ovreii, care liferează cărbunii pentru vecinicul foc al infernului, sigur vor întimpina pe Ludovic Kossuth cu „élyen“, devreme ce și pe aici s'a lășit vestea, că el ar fi de origine ovreiască, și odinióră ar fi purtat numele Kohuth.

Și dacă Sf. Petru nu pregătește pentru Ludovic Kossuth o primire splendidă, ușor se pôte întâmpla că Maghiarii sparg și fereștile Raiului.

Posițiunea noastră în Purgatoriu din ți ce merge devine tot mai grea. Decând un dascăl din întâmplare a adus cu sine tractatul istoric alui Nicolae Densușian, prin care se dovedește, că actul unirei nóstre cu Roma e fals, patriotismul nostru purgatoric se trage la îndoială.

Combaterile lui Nicolae Densușian prin țiarul Unirea, sosite aici în rate, ne-ar fi făcut pôte mai bune serviții, dacă s'ar fi publicat în colónele Telegrafului Roman.

Cu numerul proxim al Calicului trimite'mi un exemplariu din „Reunirea Românilor“ de Nicolau Măneguț.

În fine îți comunic un lucru, pe care tu poți fi mândru. Popii, pe care tu îi scarmini în Calicul, puțină lipsă au de curățire, trec ușor prin Purgatoriu, și în scurt timp ajung în Raiu!

Te salută al teu

Leicu.

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da!

Hop Marcule hop și hop!
Jocă frumușel un strop
Și ne fă tu voie bună
Că acum mai mult de-o lună
De când stăm cu spaima'n ose
Și veghiem închiși în case
Noi Ungurii — și cum nu
Când bubue văzduhu
De strigăte: „Se trăiască!”

Cât stă se se prăbușească
Patria din temelie,
Jocă'mi tu Marcule mie!
Hop! că io ca translator
Dat'am mare ajutor
La preseș și procuror
Ca se potă judeca
Pe cei ce turbur apa,
Și voiesc a pescui

Pe câmpul Ungarii,
 Dar' asta nu s'a sfetî!
 Nu, că dór' noi Ungurii
 N'am mâncat ceapa ciori
 Se lăsăm nepedepsiți
 Pe cei cu inima'n dinți
 Cari strig de răsună Clujul:
 „Se trăiască împăratul!”
 Noi avem datini și lege
 Se strigăm vivat la rege,
 Ear' pe cei împărătești
 Îi mănăm la București
 Preste vama cucului
 Ori că'i dăm haiducului
 Se'i ducă la Segedin
 Unde au voiă deplin
 Se cugete în tăcere
 De ungureasca putere.
 Altcum, Marcule jucând,
 Ia'ți tu vreme și ia'ți rënd
 De vestește'n lung și'n lat
 Lumei, ce s'a întemplat
 În Cluj în luna lui Maiu,
 Spune, că capeți mălaiu!
 Pe la începutul lui Maiu
 Venit'au cu mult alaiu
 Românii din toate părți,
 Din sate și din cetăți
 La Cluj, unde a fost chiebat
 De ungurescul senat
 Comitetul românesc
 Cel cu duh împărătesc

Se spună, ce 'i-a'ndemnat
 Pe la Beciu de-au alergat
 Cu memorandu'n proțap?
 Ulițile nu încap
 Pe toți câți au alergat
 La mult minunatul sfat.
 Noi credeam că vor veni
 Cei douăzeci câți vor fi
 Vrednici de-a fi osândiți,
 Când colo — nici nu gândiți
 Cât am fost noi de'ngrijiți
 Când vedurăm că Clujul
 E mic pentru numărul
 Românilor ce veniau
 Și „se trăiască” strigau!
 Veți bine, noi tremuram
 De mulțimea ce vedeam,
 Că nu mueri, nici copii
 Au fost vre-o treizeci de mii
 Ci Români cu spete late
 Și cu mâneci sufultate
 Cât vedându'i îngheța
 Inima și musteața
 În ori-ce trup unguresc,
 De vă mint — se nu trăiesc!
 Deci ne-am pus, ne-am sfătuit
 C'ar trebui mulcomit
 Și p'acasă împărțit
 Norodul, că dacă nu
 E în primejde Cluju,
 Pesta și Segedinu
 Și cu ele tot globu.

Adus'am gendarmărie
 Și cătane ca o miie
 Și tineret berechet
 Tot dela Kárpát egylet,
 Și porunci strașnice-am dat
 Clujul a fi deșertat
 De Români, dar' n'a fost modru
 Că cum pică frunza'n codru
 Tómnă dac'o bate bruma
 Așa picau tot într'una
 Români din tóte părți
 Din sate și din cetăți,
 Și veniau, frate veniau
 Cu popii se sfătuiau
 Cu dascălii sfat făceau,
 Ear' noi tremuram cumplit
 Lăsam pâne și cuțit
 Și lingura lângă blid
 Și ne frământam cumplit.
 Vedeam noi că astădată
 N'o se facem judecată,
 Că oricum, dar' de unu' i glumă,
 Când veți așa mare sumă
 De Români strânși la un loc,
 Atunci nu' i glumă nici joc.
 Dar' când e frica mai mare
 Se ivește'n adunare
 Un popă tuns și ras
 Și ăce cu al seu glas:
 Fraților, mergeți p'acasă
 La copii și la boreasă,
 Că aicea de veți sta

Domnii n'or putea mânca,
 Ba n'or putea nici dormi
 Până voi aici veți fi;
 Lăsați se ne judece
 După cum firea'i duce,
 Că veni-va ea odată
 Ți de plată și răsplată
 Pentru noi și pentru ei,
 Pentru buni și pentru răi!
 Și norodul a ascultat,
 Apoi vivat a strigat
 Și frumos s'a depărtat
 Dela Cluj. Atunci apoi
 Prinsam la curaj și noi
 Unde vedeam unul doi
 Împroșcam pe din dos,
 C'asa'i omul curagios!
 Cu ouă-am dat după un popă
 Și-am tulit'o fără vorbă,
 Apoi ca soiu priceput
 De oameni, ce-am mai făcut?
 Am pus gendari cu sulite
 Prin piaț și pe ulițe
 Ca se'mprăștie lumea
 Ce-ar vrea a ne turbura
 Până ce vom judeca
 Pe păcătoși, ear' la Pesta
 Trimis'am raport așa:
 Că Români's în picioare
 Și vor pe toți se ne omoare,
 Deci se scoată din cetate
 Cătanele și pe sate

Să le ducă'ntre Români
 Se le ia bâta din mâni,
 Și dela dascăli bucóvna
 Ear' ceaslovul dela popa.
 Ce-am cerut, tot am primit,
 Dar' gróza ne-a cotropit
 Când vedeam că jurații
 Nu vor a se'nfătoși
 La strajnica judecată,
 De și au frumoasă plată;
 Unu'n celar se'ncuia
 Și nevasta lui dicea
 Că'i dus chiar la Dobrițin
 După marfe, după vin;
 Altul în pat se trântia
 Și suspina și gemea,
 Doctorului bani dădea
 Se dîcă că e bolnav
 Nu pôte eși din pat;
 Altul se lega la șele,
 Altul scotea trei măsele
 De odată, dór' s'a umfla
 La cap și s'a escusa
 Că nu pôte figura
 Ca jurat la judecată,
 Era lumea încurcată!
 Cu amar și cu necaz
 Abia Luni pe la amiăzi
 S'a completat jurații
 Dar' galbini ca fagurii
 Cei de soiu
 Atunci apoi

De lucru apucatuneam,
 Eu tot mereu traduceam
 Acù procurorului
 Acù președintelui,
 Acù la judecători
 De me năpădiau sudori.
 În fine dreptu-a învins,
 Pécătoșii s'au proscris,
 Pedepsa li s'a dictat,
 Diurna o am căpătat,
 Dar' lucrul nu s'a gătat;
 Me tem rău că nu'i a bună
 Astă sarcastică glumă,
 Că dintre cei pedepsiți
 Nu vedeai posomorîți
 Numai doi pui de Român,
 Că's judecați prea puțin!
 Ceialalți cu fruntea lată
 Eșiau dela judecată
 Voioși ca și dela bal,
 Asta'mi face mie val,
 Și me tem că'n scurtă vreme
 Am fugi și n'a fi vreme,
 Că's mulți români'n Ardeal,
 Apoi sunt și preste deal
 Și mai sunt — pe unde sunt,
 Pare că es din pământ
 Atâta sunt ei când vor
 Se facă vr'un ciorobor.
 Și's spătoși, că unul singur
 Are spate cât un ungur
 Cu doi jidani și-un arman

De mint, nu'mi diceți Lehman!
 Și sunt tari, că eu cât sunt
 Nu ridic dela pământ
 Un cojoc singur, ear' ei
 Fug de-a umăr cu trei miei,
 Straiele tóte pe ei
 Și merindea tot cu ei!
 Și sunt ușori, că vėđui
 În grădina lui Bámfi
 Oameni în vréstă urcați
 Prin copacii cei mai nalți
 Numai se vėđă pe Raț
 Și pe domnii ceialalți
 De Român din comitet,
 De-aceea vė și spun drept
 Că mi-e frică, nu știu cum
 Parcă și-a umbla pe drum
 Cu tóte că știu prea bine
 Că nu s'or lega de mine
 Că dór' rău nu le-am făcut,
 Nu, eu am spus ce-am știut,
 Cât la Români românește,
 Cât la Unguri ungurește,
 Ear' unde am mai greșit
 Ei m'o corigăluit.
 Din procesul minunat
 Lucruri mai de însemnat
 Sunt acusa, a pėrarea,
 Replica și judecarea.

1. Acusa procurorului.
 Onorate președinte
 Om întreg și om cuminte,

Și stimaților jurați,
 Acì suntem adunați
 Se judecăm ce-ar fi vrednici
 Pēcătoșii ęști nimernici
 Cari cearcă a sguduì
 Patria din temelii?
 Știm că globul unguresc
 Patru pești îl sprijinesc,
 Și cum-că chiar așa este
 Csokan János întărește,
 Despre care acum aud
 C'a mers dela Năsėud
 Bântuit de-un morb amar
 La Turcia în Fanar,
 Nervii se și'i mai tēpească
 Se facă sänge de bróscă.
 Acum acei patru pești
 Numiți stėlprii ungurești
 Erau se se clatine
 Globul se ni'l dărime,
 Căci acușaii ęști mulți
 Cu dróie de Români mulți
 Trecură ruri și munți
 Și măslat au aruncat
 Cu otravă amestecat
 Peștilor, cari de mâncau
 Numai decăt și crepau,
 Globul tot îl sfărmau
 Ungaria nimiceau.
 Deci pe acești îndrăsneți
 Îi încus cu ori-ce preț,
 Și rog pe domnii jurați

Ca aspru se'i judecați,
 Cât în vecii vecilor
 Se n'aibă poftă și dor
 A croi vr'un ciorobor
 În contra Ungurilor!

2. Apărarea.

Atunci Lucaci se ridică
 Și în acest mod esplică:
 Cela ce ne-a acusat
 Este un om descreerat.
 Președ.: Te rog nu vêtâma
 Pe fișcal Măria sa!
 Lucaci: Căci nu e adevărat
 Nimic din ce-a cuvântat;
 Că noi cu măslat nu'mblăm
 De pești știre nu avem
 Noi dreptate căutăm!
 Preșeșul: Îți iau cuvântul
 Căci ce ȃis'a procurorul
 Este drept și adevărat
 Și nu trebe demustrat!
 Tu ca popă mergi fă maslu
 Dar' nu ameți norodul!
Dr. Raț are cuvântul!
 Dr. Raț: Ca om ce sunt
 Vê spun că din capul meu
 N'am făcut nimica rêu,
 Ci pe mine neamul meu
 Mânatu-m'a tot mereu
 Se mai vêd și de-al lui rêu;
 Eu cu soții mei m'am dus
 Dar' valosul ce-am adus

A fost că 'mi-au spart casa
 Ungurii dela Turda!
 Pres: De obiect te-ai abătut,
 Nu poți vorovi mai mult,
 Vei fi aspru judecat
 Ca om, nu ca avocat!
 Acum pôte cuvânta
 Albenețul Patița.
 Patița atunci vorbi:
 Ce cugetă Ungurii
 Că un popor ca al nost
 Va fi pururea tot prost
 Și nu s'a emancipa...
 Pres.: Îți iau vorba, vei tăcea
 Dacă nu vrei se cunoști
 Că drept au numai ai noști,
 Ear' acum are cuvânt
 Popa Gerasim cel blând.
 Domide: se ridică
 Și astfel le cuvânta:
 Despre ceea ce-am lucrat
 Rspundere am luat,
 Dar' ca se fim judecați
 De nescai șușteri jurăți,
 Nu primim, nu's competenți,
 Președintele: Silent
 Domnilor, ear' tu Domide
 De mai ȃici două cuvinte
 Te spun la Szabo din Gherla
 Care'ți ea și revereanda!
 Acum pôte cuvânta
 Resvrătitoriul Cristea!

Cristea se scólă  i spune
 Că ar fi mare minune
 Când l'or lăsa se vorbesc 
  i dreptul se'l t lm ceasc ,
 Deci înainte de t te
 Răspunde de-a sale fapte,
 Tocmai ca popa Domide
 Ce vorbă mai înainte,
 El g!  ice prese ul
 Se spună Coroianul
 Ce  i cum s'a  nt mplat,
 La Beci după ce-a umblat?
 Coroian cel lat în spate
  n cuvinte cumpătate
  ice: am căutat dreptate!
 — El g! presidele  ice,
 Nu chiebatu' am aice
 Se v  disputa i cu mine,
 Se  tiai  i se cuvine
 Că la noi cu ferdela
 Se vinde numa'n Pesta
 Dreptul  i direptatea.
 Acum se spună Com al
 Ear  Com a suspin nd
 Tremur nd  i mai pl ng nd
  ice: io's zarzavatar,
 Nu mă judeca i amar,
 Nu  tiu nimic, n'am v  ut,
 T te Brote le-a făcut
 Apoi urma  i-a perdut,
 De nu vă spun adevărul
 Se mi se uște  elerul,

Cucut  se'mi crească varza
 De-am dat cu'mpăratul fa a,
 Morcovii, ceapă cea bună
 Se se facă mătrăgună
 De  tiu despre ce vorbi i.
 Pre edintele: Tu mi i,
 Deci taci, că am  vine r ndul
 Se vorbească Barcianul.
 Acela le spune a a:
  ti i că lefteria mea
 De dascăl e buc vna
  i n'am fost la Viena...
 Pres.: Aha, el neagă
 Deci bade George'n grabă
 Hai ne spune dumniata
 Ce a i cătat la Viena?
 — Dreptate am căutat,
 Dreptate n'am căpătat,
 Dar' at t vom căuta
 Până ce de ea vom da!
 — El g,  i tu păcătos,
 A vorbă e de prisos!
 Acum se vină aci
 Toderică Mihali
 Se spună el ce-a cătat
  n Viena la  mp rat?
 — Dreptate... El g, El g,
 Acum v d  i  n eleg
 Că  i tu e ti păcătos
 Dar' vorba nu'i de folos,
 Se spună Suciul Aurel
 Dar' pe scurt nu acest fel

Cum spus mai toți ceialalți!
 — Noi nu suntem vinovați
 Cu nimic, ci procurorul...
 Elég! Îți retrag cuvântul!
 Spune Veliciu Mihail
 Cum fost toate fir de fir!
 — Cum se fie? ne-a mânat
 Poporul la împărat
 Cu jalbă lungă'n proțap!
 — Elég! Hazoáruló!
 Roman Dénes, spune io
 Acuma la dumniata
 Spune cum este treaba?
 — D'apoi ar fi chiar minune
 Se me lași pe mine a spune
 Tot ce-a fost și cum a fost...
 Elég! Barbu are rost!
 — Mi-au venit nu știu de unde
 Vre-o câteva Memorande...
 — Elég și tu vinovat
 Și tu sub țară săpat!

3. Replica.

Atunci acușații'n cor
 Cântat'au cântarea lor:
 Ce-am făcut am făcut bine
 Chiar după cum se cuvine
 Cui nu'i place — n'am ce'i face
 Osândească cât le place,
 A ne judeca nu pot
 La judecată n'au vot,
 Ei pârâși, ei procurori,
 Ei jurați judecători

Nu se póte nu voim
 În lume noi cât trăim!

4. Sentința.

Țice-o Țicală străbună:
 Capra'n tîrg de voie bună
 Nu se duce se o vinđi,
 Dar' de barbă dac'o prinđi
 Merge, frate, tot fuga,
 Așa fű și sentința:
 Jurați și judecători,
 Președinți și procurori
 Au adus o judecată
 Și'nțeleaptă și direaptă;
 Înțeleaptă ca de țap
 Direaptă ca funea'n sac,
 Că adecă se stee'nchiși
 Acei paispredece inși
 Cari sunt mai greu vinovați
 În Segedin ori în Vaț
 Până ce s'or pocăi
 Și țara n'or sgudul.

Noi, veđi bine, mult voioși,
 Mult voioși și curagioși,
 Lumei ca se arătăm
 Că de Români frichii n'avem
 Pusune-am și am rugat
 Pe ministrul luminat
 Nouă de ne-a dat soldați
 Cu puști și săbii armați,
 De Români se ne pazască
 Patria s'o fericească,

Ba, trebuința de-a cere
 Dela ministru vom cere
 Cătane preste cătane,
 La tot unguru o compane
 Se'l păzască, se'l scutească
 De urgia românească.

Acum Marcule te dū
 Și lunei tóte le dū
 Câte ți le-am încređut;

Spune că pace-am făcut
 În Ardeal, cât așa pace
 Nimenea nu póte face
 Numai bągând mitenaș
 Pe hoțul de păgubaș
 În fiere la închisóre
 Ca se nu mai vadă sóre;
 Spune c'aici e liniște
 Tocma ca'n tîrgul de găște!

Robert Lehman,
 translator și la Calicu raportor.

BCU Cluj / Central University Library Cluj
Baccilul criselor ministeriale.

De un timp óre-care crisele ministeriale tot mai mult se lățesc preste statele europene. Aceste crise, fără îndoială sunt o bólă diplomatică, care se esplică prin existența unui baccil, în fața căruia știința medicinală învólbă din ochi, ca și vițelul înaintea porții celei noue.

Urzică Scandalografescu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Ca odinióră grecii din Blaj la temniță, așa s'au îmbulzit estan pe la Dumineca Tomei întâmplările senzaționale se iasă la lumina ȃilei.

Estan pe la Dumineca Tomei, în Ungaria, ca prin un „diabolus ex machina,” s'au întâmplat lucruri, în care nu Toma necredinciosul, dar' nici cea mai naivă gurăcăscată, fără se'și bage degetul în rană, n'ar crede.

Ací deschiderea sinódelor gr. or. în Sibiiu, Arad și Caransebeș, colo deschiderea șarlataneriei civile în casa magnașilor din Budapalestina, dincolo deschiderea procesului memorandumului înainte curții cu preocupați din Cluj, și ceva mai încolo, conchiemarea marelui congres gr. cat. în Alba-Iulia, la care toți cu cățâl și cu purcel au fost invitați a lua parte. Și la tóte aceste Români, mai mult ori mai puțin de silă bucuros, au luat parte activă.

Apoi se mai creadă cine-va, că Români's pasiviști?!

Decând noi cești de urzala gr. or. ne mâncăm banii bisericilor după regule constituționale, parlamentele noastre dela Dumineca Tomei nici odată nu s'au deschis, ca estan, prin calfe, în absința măestrilor.

Atât măestrul Miron, cât și măestrul Niculaenucertați, în ajunul deschiderei sinódelor, au plecat la Budapalestina, pentru ca în casa mânășilor se apere venitele preoților împreunate cu cântarea Isaia tănțuește contra șarlataneriei civile alui Vekerle.

Singur măestrul Înapoimergătoriul Ioan dela Arad, mai aprópe fiind de Budapalestina, și-a deschis absolutismul parlamentar în persónă, cu legendariul seu „Christos a înviat domnilor deputați!” — Și fiind că nici un deputat din cei prezenți, afară póte de Rusu Șirianul din temnița Clujului, nu i'a răspuns cu „adevărat c'a înviat,” de desperațiune a plecat la Budapalestina, lăsând sinodul pe mâna primei sale calfe.

Nu știu ce ispravă a aflat Înapoimergătoriul Ioan dela Arad la întórcerea sa din Budapalestina în vercășul seu parlamentar, Miron însé n'a aflat nimica, Nicolaenuvecertați a aflat ușile vercășului încuiate, și consistor ca pěr în palmă. Calfa lui, Mufti-Pașa, dup'o activitate de trei zile, dăduse deja toți trântorii din cosnița sinodală afară.

Cătră Budapalestina au alergat unul ca unul toți prelații nostri români fără deosebire de „Dómne miluește-ne” ori „Dómne îndurâte spre noi,” chiar și croitorii din Gherla, și s'au luptat în casa mânășilor cu succes contra șarlataneriei civile, sau a concubinatlui lui Vekerle.

Vekerle a rămas buzat!

După victoria din casa mânășilor, patriarchul Brancovici a învitat pe toți prelații români, fără deosebire de bătături confesionale la pomana căsătoriei civile.

Ce au mâncat prelații români la pomana căsătoriei civile nu știu. Mi-ar fi plăcut însă, dacă ar fi mâncat linte vechiutestamentară, și ori unii ori alții ar fi jertfit întâtatea de singuri dreptcredincioși, pentru ca, pe una și aceea cale, se ne apropiem de Dumnezeu, și se nu mai carambolăm, umblând pe două căi, mereu cu dracul.

O comedie național-confesională într'un act era se fie marele congres al chieმაților și nechieმაților conchiemat pe 21 Maiu la Alba-Iulia pentru de a protesta contra căsătoriei civile decise deja de casa magnaților, sau mai bine ȓis, a fluera a olariului după ce 'și-a restornat carul cu oalele.

Ce s'a intenționat prin acest mare congres, inițiat în ȓiua de biruință purtătorului sf. George, de niște înțelepți d'ai lui dupăplöecăpeneag? — asta cele mai dibace dătătore cu bobi nuși pot resplica!

Aflând voinicoșii convocatori ai marelui congres din Alba-Iulia, că șarlataneria civilă alui Vekerle a păpato în casa mânăniților cu bābacul, au început a striga din deal preste sat: „Tot omul se audă și se'nțeleagă, ce am grăit am mințit, minți gură ce ai grăit!”

Și fără îndoială, protestele marelui congres din Alba-Iulia, după căderea căsătorii civile în casa mânăniților, ar fi semēnat mult cu curajul și gălăgia, ce țigani odinióră au făcut, când au vėȓut pelea lupului în băȓ!

Despre procesul memorandumului înaintea curții cu pre-ocupați din Cluj, dacă acesta din întâmplare n'ar fi de caracter național românesc, ași scrie o comedie națională fără caracter în 25 de acte.

De aceea, cāntānd „pune Dómne strajā gurii mele,” trec la expectorațiunile asupra acestui proces de tristă memorie!

Procesul memorandumului n'a folosit atâta idei de stat maghiar, în numele căreia s'a pornit, cât a stricat reputației mai multor indiviși, contra cărora s'a purtat.

Maghiarii, cu cuțit și cu slămina'n mână, au învins în procesul memorandumului învingerea lui Pyrrhus.

Maturul corp al politicei noastre naționale, din contra, în procesul memorandumului, nici cu aceea nu se pôte lăuda, cu ce boerii încinși cu teiu din țeara lui Guidovonnemengedem în congregațiunile lor comitatense mereu se laudă cu „învingerea morală!“

Până-când incusații în procesul memorandumului aveau apărători la spate, apărarea lor a constat din fleacuri iuridice, sau, ca se me exprim în limba de apărare alui Coroian, din „nessze semmit fog meg jo.“*)

După ce voinicoșii apărători, împunși de streche, au luat'o la sănătoasă, incusații s'au apărat singuri bine și rău, deși adeseori mai mult pe sine decât cauza.

Stă de tot rău a striga mereu prin gazete: Pentru națiune și la furci me duc, ear' ajuns înaintea furcilor a striga ca odinióră țiganul „spânduțați pe tata, că eu sufer de amețeli!“

Eroii, care sufer de amețeli, înloc se se urce ca conducători în fruntea națiunii, fac mai bine, dacă șed acasă pe vatră, și dapână fuse, sau ajută la năvădit.

Asta pentru motivul, că martirii croiți din comșacoloșituri ușor prind mucezală.

Onóre esceptiunilor!

Deosebită onóre însă lui Nicolae Cristea!

Nicolae Cristea, nu unul din cei-ce au dat nuele la cei-ce au făcut gardul, ci un factor principal în tragicomedia memorandumului, el unic în felul seu, cu demnitate bărbă-

*) „Națio frântă, că 'ți-am dres'o!“

tească, și cu respectul cuvenit forurilor judecătorești, s'a apărât pe sine, și totodată cauza națională.

Și curios lucru, Nicolae Cristea, un factor de prima ordine în comitetul nostru național, a primit relativ cea mai mică pedeapsă. — Semn esta, că curtea cu preocupări din Cluj, în grădina sa nu cultivează eschisiv numai bu-ruiana resbunării!

Eu unul, cu apărarea incusaților în procesul memo-randului, în general n'am fost mulțămit.

Asta'i însă părerea mea particulară, și cui nu'i place, îi conced s'o considere de un product colectiv al înțelep-ciunei tuturor proștilor.

Din contra, cu declarațiunea lui Dr. Raț, sosită la Cluj cu trenul separat al minței românului celei din urmă, sum deplin mulțămit.

Nu știu ce dic incusații, dar, ce me privește pe mine, eu aflu pedeapsa dictată destul de mănósă, cu tóte că, judecând după starea actuală a relațiunilor amicale între Maghiari și Români, eu me așteptam la o pedeapsă cel puțin încuscrită cu furcile.

Dacă însă ministrupreședintele Vekerle, care, după propria sa mărturisire în parlamentul din Budapalestina, însuși a urzit procesul memorandumului, crede, că prin acest proces a salvat republica, atunci îmi vine se'l asemen cu acel șvab șuchiat, care odinióră s'a dus la izvorul Dunării, a pus piciorul pe izvor, și neobservând cum apa curge, neîmpedecat în jurul ciobótei sale late în tâlpi, a exprimat memorabilele cuvinte: „Sum curios se aflu ce vor dice cei din Viena, când vor vedea, că pe Du-năre nu mai curge apă!”

Cocóna Gurădulce.

Câț, că voi nu îmbătrâniți pentru națiune!

Fetele din București, după cum am cetit, au încheiat alianță cu Liga. Mai rămâne acum, ca membrii Legei se se alieze cu fetele din București, se fie un trup și un suflet, pentru ca în capitala României numărósa tagmă a bicherilor se dispară cu desăvîșire. Câț!

Apropierea asta e o necesitate absolută, pentru-că din flăcăi rânceđi și din fete părăsite nici o națiune'n lume nu 'și-a croit viitoriul. Câț!

Și fiind că noi Români din Șovenistia, d'un timp óre-care, am început a ne îndrepta pașii după cei-ce schio-

pătează prin București, nu va trece mult până când tinerii nostri, în loc de a preamări fetele prin articoli de fond, novele și sonate până-când aceste ajung etatea prescurarițelor, vor preferi a se alia cu ele în căsătorie. Câț!

Ce folos — întreb eu — are națiunea de întusiasmul tinerilor nostri, până-când încă nici unul nu s'a decis a se jertfi pentru națiune, și ași lua o fată de nevastă fără zestre pur și simplu pentru meritele ei naționale. Câț!

După părerea mea, un tinăr, care nu se însoră pentru motivul, că nu'și află o fată, prin a cărei zestre i se asigură rang și dignitate în societate, face mai bine dacă'și acață o peatră de gât, și până ce se aruncă într'un lac, plătește unui popă taxa cuvenită, ca se'i cânte „Isaia tănțuește!“ Câț!

În tinerețele mele, devisa feciorilor era: „Totul pentru fete!“ În acele timpuri fată bătrână nu vedei. Fetele treceau ca pânea cea caldă în tirgul Moșilor din București. Câț!

Oare ați, când fetele'și oferă „Totul pentru națiune“*) se nu merite ele altă sorțe decât sorțea prescurarițelor?

E asta recunoștință pentru jertfele totului pentru națiune?

Asta'i ironia sorții!

Mițuluc!

*) Devisa fetelor „totul pentru națiune“ nu e generală. În Brașov, spre exemplu, după esperințele făcute la petrecerea aranjată de „comitetul fetelor pentru cause naționale“ în Stejăriș, devisa ar trebui se sune: „Totul pentru husari!“

Doi hoți.

— Numai temnița de n'ar fi, noi am trăi hodinit!

— Tocma temnița e ce ne sprijinește meseria noastră.

Dacă temnița n'ar fi, n'ai încăpea de hoți!

Cinstiei sale părintelui George Guga în Șoimușul mureșan: Regret, că atât în numărul 5 din anul trecut, cât și în cel din estan, fals informat fiind, te-am atacat. Roga-te lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor mincișilor mei corespondenți. Eu, dacă ași avea timp, le-ași ceti psaltirea înapoi, ca se li se uște condeiu, cu care'mi scriu minciuni, până'n umăr.

Corespondentului din R.: Casul comunicat e o tâlhărie divorțială, ca care Rozsá Sándor însuși în viața lui n'a sêvêșit. — Chiamă pe divorțatul tâlhărit la Dta, și trimite'mi o declarațiune scrisă de el, și doi martori, apoi las' pe dăda se'i descânte protopopului respectiv de bubă cea rea!

D-lui R. în D.: Calendare nu se mai află. Pentru cei 36 cr. ți se va espeda calendariul anului 1895.

Mai multor abonenți: Încuviințez abonamentul redus.

Abonament nou la Calicul,

nu se deschide pentru motivul, că mereu e deschis. Cei-ce vreau se aboneze Calicul pot face aceasta, și când e lună nouă, fără temere de vârcolaci!

Dela abonenții, care au plătit numai pentru primul semestru aștept cu nerăbdare se'mi cânte cântarea lui Leonat din Longobarda, care se hrănea cu barda: „Deschide-te punguliță!”

Pentru risul cuvenit îngrijește redacțiunea.

Administrațiunea Calicului.